

Abbaye de la Fontfroide / JOSEPA BLANCH

PASSEJANT PER ... / JOSEPA BLANCH

La Camargue

Aigues-Mortes apareix com un miratge, enmig d'una plana sorrenca i envoltat per la seva preciosa muralla. Dóna gust asseure's a l'ombra dels plataners.

Fa temps que tinc la sort de poder fer una setmana de vacances després de les "vacances", a principis de setembre, quan la calor ja minva i hi ha menys gent als llocs. Així doncs, vam aprofitar uns quants dies per poder voltar sense presses ni gairebé fites prefixades, à l'aise, com diuen els francesos, per passejar pel sud de França.

La ruta ens porta a l'Abbaye de la Fontfroide, preciosa abadia cistercenca, clavada al fons d'una vall, amb les Corbières de vigilant, i envoltada de vinyes, oliveres i camps. Alts xiprers i un immens jardí amb més de 3.000 rosers conformen un paisatge tranquil i acollidor. Al segle XII, monjos enviats a Catalunya des d'aquesta abadia van fundar el Monestir de Poblet. Al segle XVIII, sembla ser que la comunitat estava més pendent de les finances que de resar, i era lloc de visita obligada dels nobles de la cort de Lluís XIV, que trobaven, en aquest espai, esbarjo i bon viure, fora de l'encotillament i els protocols de Paris. Per al seu propi benestar, van fer una acurada restauració de tot l'edifici, les columnes del claustre són de marbre i, així, l'abadia va perdre la seva original austeritat. L'església, de considerables dimensions, té una acústica perfecta. S'hi fan concerts de cant gregorià, i moltes discogràfiques hi van a fer les seves gravacions de música antiga i de cors.

A Sète, busquem "Le Cimetière Marin", nom que van posar al cementiri St.Charles, ran de l'èxit i la bellesa del poema de Paul Valéry, poeta que hi està enterrat. Una munió de creus, a la falda del Mont St. Clair, ens fa adonar que ja hi hem arribat. Aquest recer de pau és enmig de dos meravellosos blaus, el cel i el mar, vigilants amatents d'aquesta necròpoli.

A l'Espace Brassens, les cançons i els poemes de Georges Brassens, junt amb fotos, reculls de premsa, escrits, esborranys, ens porten a uns anys enrere, quan Brassens era una icona d'inconformisme, cultura i revolta. Aquest sètois, tan enamorat del seu poble, també està enterrat en un altre cementiri de la vila, ran de mar, i enmig de moltes tombes de catalans —el cognom els delata— que s'hi devien quedar a viure quan van fugir del país després de la guerra.

Solcat de canals i de platges, a la riba del Bassin de Thau, Sète és un poblet mariner i encantador. Porta sí, porta també, els

restaurants ofereixen *coquillages* de tota mena. Els musclos, a piles, ennegreixen les roques ran de la sorra. Vivers d'ostres es veuen des de tot arreu. Les xarxes per a la pesca, voleien al vent, penjades per eixugar-se, als patis de les casetes dels pescadors o dalt dels grans vaixells. Al capdavant de l'escullera, els fars fan l'ullet als navegants que volen entrar a port.

Resseguint la costa, travessem la Petite Camargue, petits canals, estanys, salines, terres ressecades, vegetació d'aiguamoll, aquí ja es comença a notar l'influx que té el Rhône en tot aquest delta. Qualsevol tros de terra, per petit que sigui, està ben aprofitat per conrear vinyes de *muscat*.

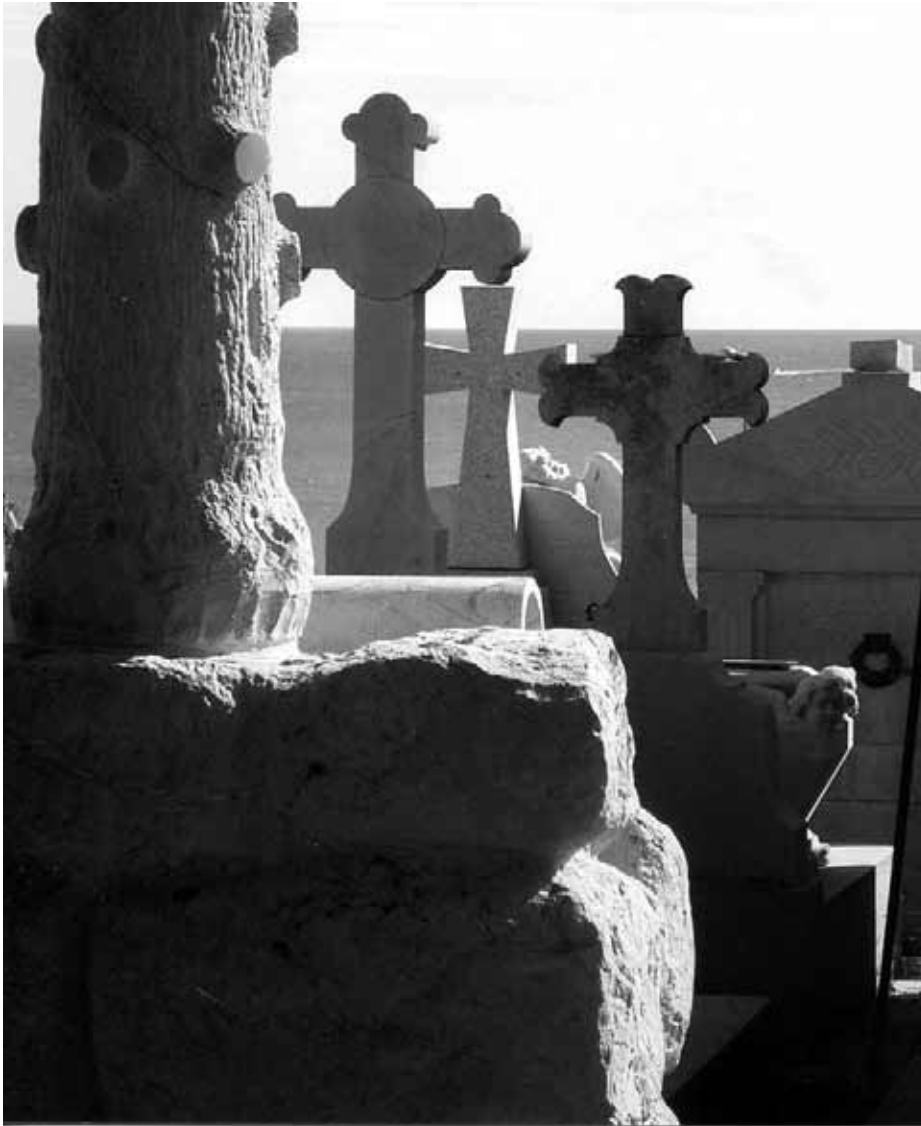
Aigues-Mortes apareix com un miratge, enmig d'una plana sorrenca i envoltat per la seva preciosa muralla, tot el poble està edificat a l'interior. Dóna gust passejar-se pels carrerons i asseure's en una plaça a l'ombra dels centenaris plataners.

A Les Saintes-Maries-de-la-Mer estan de festa. Comparses pel carrer, bandes de música, fira. Ple de turistes, aquesta important vila de la Camargue es prepara per a la *course de taureaux*, que, amb vehemència, anuncien els altaveus de la platja.

Ara ja entrem de ple al delta del Rhône. És impressionant. La

Salin de Giraud / JOSEPA BLANCH

El "cimetièrre marin" de Sète / JOSEPA BLANCH

seva amplada i el seu cabdal, fent braços arreu, són d'una extraordinària bellesa. Voltem per camins i corriols ran de l'Étang de Vaccarès. Els flamencs amb el plomatge rosa volen a

Les garses reials, els bernats pescaires, els cormorans, els ànecs, més de 400 espècies d'ocells poblen la vasta regió del delta del Rhône

ment com *cow-boys*, lluint els seus inconfusibles barrets i botes, visitants que s'atreveixen a muntar per fer una passejada... Típiques cabanes, semblants a les *barracas* valencianes,

plaer d'una banda a l'altra. De tant en tant, es paren en grups, amb la seva característica cama arronsada i sembla que esguardin l'horitzó. Les garses reials, els bernats pescaires, els cormorans, els ànecs, més de 400 espècies d'ocells poblen aquesta vasta regió. A terra ferma, enmig dels camps encerclats pels estanys i llacunes, toros de pell negra amb llargues banyes desafiant el cel, cavalls cepats pasturant i jugant amb total llibertat, els *gardians* d'aquestes ramades, tal-

amb el sostre de joncs, acaben de fer d'aquest paratge un espai únic i molt especial.

Encuriosits, anem al Salin de Giraud. Aquí el paisatge és tot blanc. Des del punt de mira, tot el que allarga la vista són extensos camps negats amb la sal surant, muntanyes de sal que semblen geleres, cintes i màquines per a l'extracció... Allà mateix, en un petit i solitari punt de venda, força mal endreçat, ens ofereixen flor de sal a molt bon preu.

A Arles, hi ha la fira de l'arròs i el cavall. Fan *feria*, ballen *sevillanes*, hi ha *tablaos*, fan *corridos de toros*, mengen *tapas*,... Sembla que siguem al sud d'Espanya, els *pasodobles* sonen arreu, ens vénen ganes de ballar, la música arrossega... L'ètnia gitana és present en els trets de molts *arlesiens* i *arlesiennes*, des que els gitans es van establir en aquesta zona de la desembocadura del Rhône, fa molts anys.

Visitem l'Alyscamps, necròpoli interessant per la seva història, el Théâtre Antique i l'Amphitéâtre, vestigis romans ben conservats. L'església de Saint Trophime, al centre de la ciutat, té una portalada romànica preciosa.

L'esperit de Vincent Van Gogh planeja per Arles. Les seves pintures es van inspirar de la llum mediterrània i del cel, que molt sovint escombra el mestral quan bufa amb força. Els colors, tan presents i

fonamentals a l'obra de Van Gogh, es reforcen amb la seva creativa imaginació. Vam intentar de seguir els paisatges que va pintar, com el Cafè La Nuit, els Alyscamps, el Pont Langlois, els camps... vam reconèixer llocs i ens vam admirar de tanta bellesa.

A Marseille, le Vieux Port continua amb l'encant de sempre. Una bona *bouillabaisse* ens refà de la nostra jornada *camarguaise*. Ciutat amb molta immigració, tenim la sensació que la convivència no ha de ser fàcil. Passem per una zona del centre on hi ha un mercat i on es reuneix tot aquest col·lectiu. Els vehicles s'han d'aturar perquè ells passen i traspassen sense respectar ni semàfors ni senyals. Totalment anàrquics, es fan els amos del carrer. Casualment, en marxar de la vila, ja de nit, tornem a passar pel mateix lloc. Ara, buit de persones, la brutícia és esgarrifosa. Han deixat bosses, papers, restes de menjar, llaunes i qui sap què més. Tot voleia i a terra no hi ha ni un pam de net. No sabem si els ho fan netejar a ells mateixos, que seria una manera d'ensenyar-los a conviure amb la ciutat que els acull, o bé ho fan els serveis de neteja quan fan la seva ronda habitual.

